

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupen JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem
se sídlem AK v Havlíčkově Brodě, Horní č. p. 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti: **E.ON Distribuce, a. s.**
Lidická 36, Brno, PSČ 659 44

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2018, č. j.: KUJI 18389/2018,
sp. zn. OUP 70/2018 Bu-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále i jen „stavební

úřad“) ze dne 10. 1. 2018, č. j.: MHB_ST/1369/2017/Ve, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím prodloužil stavební úřad žadateli ČEZ Distribuce, a.s., se sídlem Teplická 874, Děčín IV – Podmokly, dle ustanovení § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), platnost územního rozhodnutí, které vydal dne 12. 11. 2015 pod č. j. ST/969/2015/Ve, pro umístění stavby označené „*HAVLÍČKŮV BROD - PŘELOŽKA V1304 – ČEPS Havlíčkův Brod, Mírovka, Suchá, Baštinov 1x PODCHODOVÝ PŘÍHRADOVÝ STOŽÁR 110 kV V TRASE STÁVAJÍCÍHO VEDENÍ*“ (dále jen „*stavba přeložky VVN*“) na pozemkových parcelách č. x, x, x v katastrálním území x a parc. č. x a x v katastrálním území x, a to o 2 roky ode dne nabytí jeho právní moci. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že byl žalovaným rozhodnutím zkrácen na svých právech, jelikož realizací stavby přeložky dojde k horší obdělávatelnosti jeho polí, a tím i ke snížení jejich hodnoty. Podle žalobce došly správní orgány zúčastněné na řízení k nesprávnému posouzení naplnění podmínek pro vydání územního rozhodnutí, z čehož dovozoval nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí.
3. Žalobce pokračoval s tím, že dle § 93 odst. 3 stavebního zákona je možné prodloužit platnost územního rozhodnutí pouze na základě odůvodněné žádosti. Správní orgány posuzující danou žádost proto musely zkoumat nejen to, zda žádost obsahuje zdůvodnění, ale musely posoudit i kvalitativní stránku takového důvodu. V žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí je odkazováno pouze na probíhající soudní spor mezi žalobcem a vedlejším účastníkem, a proto bylo nutné na straně správního orgánu zhodnotit, jakou roli v předmětném sporu vedlejší účastník sehrál. Žalobce se v tomto směru odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012-39, v němž se uvádí: „Účelem časového omezení je, aby bylo se stavbou započato v aktuálním, reálném čase. Jedině tak lze eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by bylo možno postavit stavbu např. po deseti či dvaceti letech od získání stavebního povolení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit např. podmínky v území či požadavky na projektovou dokumentaci a technické parametry u mnohých staveb.“
4. Tento závěr byl podle žalobce následně potvrzen i v rozsudku uvedeného soudu ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 As 26/2017-44, v němž je mimo jiné uvedeno následující: „Možnost prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je tedy nutné považovat za výjimku z obecného časového omezení platnosti územního rozhodnutí. Povinností žadatele je proto náležitě zdůvodnit, proč by v jeho konkrétním případě měl být stav v území konzervován po další dobu.“
5. V těchto souvislostech žalobce zdůrazňoval nutnost řádného odůvodnění žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, k čemuž podle něho v přezkoumávané věci nedošlo. Krom toho žalobce s provedením stavebních prací nesouhlasí a investor stavby se o získání jeho souhlasu ani nesnaží. Podle žalobce měl být jeho souhlas se stavbou přitom přiložen již k žádosti o vydání územního rozhodnutí dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

6. V dalším žalobce připouští, že při splnění předpokladů stanovených v § 86 odst. 3 stavebního zákona by bylo možno vydat územní rozhodnutí, pokud by bylo možné předmětný pozemek vyvlastnit a že žalovaný uvedl k této otázce v žalovaném rozhodnutí následující stanovisko:

„Podle ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona, jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu, nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit. V případě, že nedojde mezi odvolatelem a žadatelem k dohodě o zřízení věcného břemene vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňující využití této nemovitosti nebo její části. V územním rozhodnutí nelze posuzovat podmínky, které se řeší ve vyvlastňovacím řízení, a které podléhají samostatnému projednání podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Podle § 18 odst. 3. Písm. b) uvedeného zákona k žádosti vyvlastnitel připojí územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li stavební úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem. Podle uvedeného je tedy platné územní rozhodnutí jedním z podkladů pro vyvlastňovací řízení.“

7. S uvedeným stanoviskem se žalobce neztotožňoval, když podle něho byl stavební úřad povinen postupovat v daném okamžiku v režimu § 57 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Citoval přitom následující:

„Komentář Wolters-Kluwer k § 86 odst. 3 z. č. 183/2016 Sb. dále uvádí:

Postup podle § 57 odst. 1 písm. c) spr. ř., tj. že si Nepříslušný“ správní orgán úřad může učinit o této otázce úsudek sám, by mohl stavební úřad použít jen tehdy, kdyby postup podle předchozích částí cit. Ustanovení (odst. 1 písm. a) a b)) spr. ř. nevedl k cíli (viz výše), tj. řízení o předběžné otázce, zda lze pozemek vyvlastnit, či nikoliv, by před vyvlastňovacím úřadem neproběhlo a předběžná otázka by tak v přiměřené lhůtě (viz výše) rozhodnuta nebyla. K tomuto závěru vede obsah vše tří shora cit. Ustanovení spr. ř. a jejich logický vzájemný vztah.

Podle § 15 zákona o vyvlastnění je příslušným orgánem vyvlastňovací úřad, kterým je: 1. obecní úřad obce s rozšířenou působností, 2. Magistrát hlavního města Prahy a 3. magistrát územně členěného statutárního města. V souladu se shora uvedenými ustanoveními tak musí stavební úřad v těchto případech postupovat.“ (MALÝ, Stanislav. Stavební zákon: komentář. 2., aktualiz. vyd. podle právního stavu k 1. 1. 2013. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2013. Komentáře Wolters Kluwer. ISBN 978-807357-985-2.)“

8. Z výše uvedeného žalobce dovozoval, že územní rozhodnutí, jehož platnost má být prodloužena, je postiženo vadou a v souladu se správními principy a zásadou přiměřenosti by mělo být žalované rozhodnutí zrušeno a posléze vydáno nové územní rozhodnutí, které právní vadou již postiženo nebude.
9. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit pro jeho nezákonnost.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 10. 9. 2018. Odkázal se v něm na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na jehož straně čtvrté se zabýval žalobní námitkou týkající se nesplnění podmínky pro prodloužení platnosti územního

rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona. Na straně páté žalovaného rozhodnutí se pak zabýval i námitkami ohledně krácení vlastnických práv žalobce a tvrzeného nezájmu společnosti ČEZ Distribuce, a.s., o získání souhlasu žalobce s provedením daného záměru. Dále žalovaný polemizoval s námitkami týkajícími se ustanovení § 86 odst. 3 a § 18 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, § 57 odst. 1 správního řádu a podmínek vyvlastnění, které se však předmětu tohoto přezkumného řízení přímo nedotýkají, a proto je již krajský soud ani nerozvádí. Vyjádření žalovaného k žalobě bylo ostatně žalobci i osobě zúčastněné na řízení doručeno. Žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

a) Skutkový stav věci

11. Krajský soud věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasili.
12. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žadatelka ČEZ Distribuce, a.s., podala v zastoupení PEN - projekty energetiky, s.r.o., se sídlem Arnošta z Pardubic 2082, Pardubice – Zelené Předměstí, u stavebního úřadu dne 6. 11. 2017 žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, které vydal stavební úřad dne 12. 11. 2015 pod č. j. ST/969/2015/Ve, a to pro umístění stavby označené „HAVLÍČKŮV BROD - PŘELOŽKA V1304 – ČEPS Havlíčkův Brod, Mírovka, Suchá, Baštinov 1x PODCHODOVÝ PŘÍHRADOVÝ STOŽÁR 110 kV V TRASE STÁVAJÍCÍHO VEDENÍ“ (dále jen "stavba") na pozemkových parcelách č. x, x, x v katastrálním území x a parc. č. x a x v katastrálním území x. Odůvodnila ji tím, že:
„Po vydání územního rozhodnutí podal majitel nemovitosti p. č. x, pro k. ú. x žalobu o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ke Krajskému soudu Hradec Králové, který tuto žalobu zamítl.
Majitel nemovitosti podal následně kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu k Nejvyššímu správnímu soudu, která byla dnem 25. 10. 2017 také zamítnuta.
13. *Investor stavby spol. ČEZ Distribuce čekal se zahájením stavby na vyřešení a ukončení výše uvedených soudních sporů.“*
14. Na základě této žádosti stavební úřad oznámil dne 5. 12. 2017 zahájení řízení o prodloužení platnosti uvedeného územního rozhodnutí, které zaslal jeho účastníkům a dotčeným orgánům státní správy. Vyjádřil se k ní pouze žalobce, a to podáním ze dne 15. 12. 2017. Uvedl v něm, že na případné prodloužení platnosti územního rozhodnutí třeba nahlížet jako na výjimečný akt a že žádost o ně musí být náležitě odůvodněna. Což podle něho nebyla, neboť v žádosti zmiňované důvody prý nebránily postupu vedoucímu k realizaci dané stavby. Stavební úřad rozhodl o předmětné žádosti kladně dne 10. 1. 2018 pod č. j.: MHB_ST/1369/2017/Ve, o odvolání žalobce proti němu rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím.
15. Ke skutkovému stavu věci lze dodat, že stavba přeložky VVN je nadepsanému krajskému soudu známa i z jeho úřední činnosti, neboť rozsudkem ze dne 22. února 2017, č. j. 30A 23/2016-46, zamítl žalobu žalobce ze dne 23. 3. 2016 proti rozhodnutí o umístění stavby přeložky VVN. Vycházel přitom i ze skutečnosti, že umístění stavby přeložky VVN je

v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací – ÚZEMNÍM PLÁNEM HAVLÍČKŮV BROD, který byl vydán dne 15. 9. 2014 opatřením obecné povahy Zastupitelstva města Havlíčkův Brod (usnesení č. 323/14), které nabylo účinnosti 23. 10. 2014. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 As 102/2017-47, ústavní stížnost žalobce v dané věci odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 20. 3. 2018. Z uvedeného je zřejmé, že řešení dané věci obecnými soudy a Ústavním soudem trvalo téměř na den 2 roky, tedy dobu, o kterou i byla prodloužena platnost územního rozhodnutí ze dne 12. 11. 2015, č. j. ST/969/2015/Ve.

b) Právní závěry

16. Podle § 93 odst. 3 stavebního zákona *„Dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřiblíží.“*
17. Z uvedené citace je zřejmé, že stavební zákon nestanovuje výslovně žádná hlediska, která by měl stavební úřad brát v úvahu, když posuzuje žádost o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Z jeho textu lze pouze dovodit, že stavební úřad musí zahájení řízení oznámit těm osobám, které jsou oprávněny vydat závazné stanovisko či podat námitku nebo připomínku. Žalobce jednou z takových osob byl a oznámení o zahájení řízení mu bylo zasláno na vědomí.
18. Stavební úřad uvedl důvody vyhovění žádosti na straně druhé prvoinstančního správního rozhodnutí. Dospěl k závěru, že byla odůvodněna dostatečně, dovolávala-li se v ní žadatelka soudních přezkumných řízení, v nichž se žalobce domáhal zrušení předmětného územního rozhodnutí. Stavební úřad jistě mohl tento důvod ještě podrobněji specifikovat, ale na podstatě věci by se tím nic nezměnilo. Rovněž žalovaný seznal důvod vedoucí k prodloužení platnosti územního rozhodnutí za relevantní, přičemž se s touto otázkou, jakož i s dalšími odvolacími námitkami, podrobně vypořádal na straně třetí až páté žalovaného rozhodnutí.
19. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, neboť je pokládá za odpovídající dané situaci. Nevidí totiž nic zvláštního na tom, že žadatel (investor stavby) chtěl mít před spuštěním vlastních stavebních prací, nepochybně náročných na finanční zabezpečení, prostě na jisto dané, že bylo při umístění stavby VVN postupováno v souladu se zákonem. Toho se v plném rozsahu dočkal až po posouzení věci Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem (viz výše), přičemž celá tato procedura trvala 2 roky, o které následně také došlo k prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Dlužno dodat, že danou situaci vytvořil sám žalobce.
20. Kromě toho nelze nevidět, že ony 2 roky, o které byla prodloužena platnost územního rozhodnutí o umístění stavby VVN ze dne 12. 11. 2015, č. j. ST/969/2015/Ve, nemohly vnést do území nežádoucí důsledky. Žádným způsobem se totiž nedotkly jeho blokace. Jde totiž naopak o veřejně prospěšnou stavbu technické infrastruktury, která je pro rozvoj území nezbytná a v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací – ÚZEMNÍM PLÁNEM HAVLÍČKŮV BROD, který byl vydán dne 15. 9. 2014 Opatřením obecné povahy Zastupitelstva města Havlíčkův Brod (usnesení č. 323/14),

které nabylo účinnosti 23. 10. 2014. Tyto skutečnosti vyplývají již z předchozího rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 30A 23/2016-46, kterým bylo rozhodnuto o předchozí žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j.: KUJI 7385/2016, sp. zn. OUP 6/2016 No-2, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby VVN ze dne 12. 11. 2015, č. j.: ST/969/2015/Ve.

21. K dalším žalobním námitkám (nesouhlas žalobce s umístěním stavby VVN, neúplná žádost o vydání územního rozhodnutí z pohledu § 86 odst. 2 písm. a/ a odst. 3 stavebního zákona a pochybení stavebního úřadu, když nepostupoval dle § 57 odst. 1 správního řádu) pak třeba dodat, že řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nepředstavuje nové územní řízení a že se v něm proto nezkoumají znovu ty otázky, o nichž již stavební úřad pravomocně rozhodl v minulosti při umisťování stavby do území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. srpna 2014, č. j. 7 As 111/2014 – 43). S ohledem na tuto skutečnost je seznal krajský soud irelevantními pro řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a jeho soudní přezkum. Z těchto důvodů se jimi proto již nezabýval. Ostatně i tyto námitky již byly vyřízeny Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 30A 23/2016-46 (viz výše).
22. K žalobcovým odkazům na rozsudky Nejvyššího správního soudu pak třeba poznamenat, že byly použity nepřipadným způsobem a že na shora uvedených závěrech krajského soudu nemohou nic změnit.
23. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

24. Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz § 60 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve výroku II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by ji vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly. Nemohly ji být tudíž ani přiznány (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. března 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu